

Een onwaarschijnlijk verhaal, maar waar gebeurd.

Het was in de zomer van 1983. Wij, Corry en ik, maakten voor het eerst in ons leven een heel verre reis. Vanwege de 25ste verjaardag van ons huwelijk boekten we een zes-entwintig dagen durende reis naar Indonesië. Het werd een happening van de bovenste orde. Elke avond schreef ik een brief naar onze kinderen met het verzoek de brief te bewaren, zodat ik bij thuiskomst mijn dia's aan de hand van de brieven kon ordenen.

Op het eiland Bali vond ik op onze kamer geen enveloppen voor mijn epistel. Ik ging naar beneden en vroeg aan de balie van ons hotel een briefomslag. Daar schreef ik ons adres in Heerlen op; we woonden daar destijds. Naast mij stond een man, voor mijn doen erg hinderlijk, te kijken naar het adres. Opeens zei hij: "Herliens that's the south of the Netherlands". Ik keek hem eens aan en wilde vragen hoe hij aan die wijsheid kwam. Maar daar kwam al een volgende vraag.

"Do you know Sittard?" "Uiteraard", antwoordde ik bevestigend. Hij bleek een van de Amerikanen te zijn die Sittard bevrijd hadden op 19-september 1944.

Let op, dit verhaal gaat verder.

De goeie man, die George Schneider heet, bleek een fenomenaal geheugen te hebben. Hij wist nog precies hoe hij van Beek kwam, langs en door Geleen, door Ophoven, over de brug via de Oude Markt naar de Markt.

Achtereenvolgens informeerde hij of de kerk nog aan de Markt lag, of de tramrails naar Heerlen er nog was, of de abdij nog in Rolduc stond. Ik was perplex.

Ik heb met een sneltreinvaart mijn vrouw van onze kamer geroepen en onze reisleidster; Anneke Smits, nota bene" ook uit Sittard, gewaarschuwd-. De hele avond hebben we herinneringen uitgewisseld. Wij vertelden hem dat we in 1984 het feit herdachten dat we veertig jaar bevrijd waren en nodigden hem uit naar Nederland en uiteraard naar Sittard te komen. Dat leek hem een brug te ver. Hij werkte voor Shell op Sumatra en hij bracht zijn vakanties steeds door op Bali. Hij vond dat een zestigjarige man niet meer dat soort reizen moest ondernemen.

Echter 6 weken voor de herdenking in onze contreien kreeg ik in Heerlen telefoon Georg Schneider. "Ik zit in Amsterdam en we komen logeren in de L 'Empereur in Maastricht, wil jij met mij door Limburg crossen?" Mensen, wat hebben wij genoten. Hij, zijn vrouw en ik reden heel wat kilometers. En alsmaar kwamen de verhalen. Het bleek, dat. Hij ook in Bastogne had gevochten Toen ik met hem van Heerlen naar Sittard reed, liet hij mij boven aan de Windraak stoppen. "Daar beneden lag een boerderij en daartegenover een klooster met Duitse paters" zei hij. Ja, echt ongelooflijk.

Tijdens ons reizen door deze omgeving kwamen we ook bij fort Eben-Eymael.

Daar begon hij plotseling te huilen. Het bleek dat hij daar een heel goede vriend had verloren.

Bèr Smit